

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra UDEN MIDTPUNKT (1878)

Citation: Schandorph, Sophus: "Uden Midtpunkt - Smaafolk. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Uden Midtpunkt - Smaafolk. - 1904*, 1904-05, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph03ret1-shoot-idm140146208111584/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Uden Midtpunkt - Smaafolk. - 1904

Situationen antog en saadan Karakter, at Albrecht indsaa Nødvendigheden af at begynde Krigen; han sagde da:

— Vedkommende ny Minister, som jeg for Resten ingen Interesse har for, har i al Fald den Skæbne tilfælles med en Del af vore første Mænd.

Generalen tillyndede ham et Bulbiderøjekast:

— Jeg har aldrig havt den Ære at drive den Møtier, sagde han; og dog har højsalig Kong Kristian den ottende givet mig Plads i anden Rangklasse.

— Vi misforstaar hinanden, Hr. General. Jeg mener vore mest begavede, intelligenteste Mænd, Mænd, som har paatrykt vort aandelige Liv dets Stempel, Mænd som Holberg, Heiberg, Henrik Hertz for Eksempel.

— De Herrer kan være meget respektable, meget vittige Personer i deres mer eller mindre inferieure Stilling. Jeg taler her om Mænd af Familie, forstaar De vel.

— Hm — ja saa? Men de to, jeg nævnde sidst, har Familie; Holberg var rigtignok ugift, sagde Albrecht ganske rolig.

— Jeg er ikke opiagt til at høre Modsigelse, Hr. Albrecht, sagde Generalen hidsig. Hm! maaske De tænker paa at blive Minister — Naa, ja, hvorfor ikke?

— Lad os sætte det vanvittige Tankeeksperiment, at en Ministerpost blev mig tilbudt — godt — jeg vilde ganske vist undslaa mig, undtagen i det ene Tilfælde, at min mulige Konkurrent herte til Staldetaten.

Generalen var nogen Tid om at forstaa Repliken, men da det var lykkedes ham, blev han ildrød, hans Hænder dirrede i Trommestikketakt, men han samlede sig og sagde til Greven:

— Magnus, jeg paakalder Din Protektion mod Din Huslærers Insolence.

Greven kunde have givet sig til at græde; Grevindens Hjerte bankede, og hun sendte Albrecht et bedende Øjekast; men der fór Glød op i Komtessens Kinder og Blikke; hun var den første, der brød Tavsheden, inden nogen anden havde kunnet samle sig dertil. Med en tiltvungen rolig Stemme, hvis lette Bæven kun hendes Moder bemærkede, spurgte hun:

— Onkel Hellmuth, var Griffenfeld ikke Danmarks største Statsmand?

Generalen saa paa hende som en Frø, der stikker Hovedet op af Kæret.